

Враховуючи, що підвісні конструкції можуть бути прирівняні до скатних дахів, на електроенергію вироблену СЕС розповсюджується «зелений тариф». Згідно цін на серпень місяць 2019 року у відповідності до Постанови Національної комісії з енергетики № 1240 від 27.06.2019 р. [2] – це 4,4901 грн. за 1 кВт·год виробленої електроенергії для об'єктів, величина встановленої потужності яких менша або дорівнює 10 МВт. Звідси, річна вартість виробленої СЕС електроенергії за «зеленим тарифом» (без ПДВ) становить 7 424 246 грн.

Розраховано вартість врожаю для різних сільськогосподарських культур на ділянці спроектованої агрофотовольтаїчної СЕС (таблиця 1) [3].

Таблиця 1

**Ціна врожаю сільськогосподарських культур на площі спроектованої
агрофотовольтаїчної СЕС**

Показник	Сільськогосподарська культура		
	Картопля	Буряк	Цибуля
Середня врожайність, т/га	170,4	214,5	197,2
Середня врожайність на площі СЕС, т	1048	1319,2	1212,8
Середня ціна 1 т с/г культури, грн.	8500	6500	6000
Середня вартість врожаю на площі СЕС, грн.	8908000	8574800	7276800

Розраховано основні техніко-економічні показники спроектованої СЕС:

- простий термін окупності – 3,2 років;
- чиста теперішня вартість проекту – 39 556,46 грн;
- дисконтований термін окупності – 4 роки 4 місяця.

Застосування спроектованої агрофотовольтаїчної СЕС дає змогу підвищити ефективність землекористування з одночасним виробленням електроенергії.

Список літератури

1. Калькулятор сонячної електростанції. *ТОВ Рентехно*: [сайт]. URL: <https://rentechno.ua/ua/solar-calc.html>.
2. Постанова № 1240 «Про встановлення «зелених» тарифів на електричну енергію та надбавки до «зелених» тарифів за дотримання рівня використання обладнання українського виробництва для суб'єктів господарювання» від 27.06.2019. *Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП)*: [сайт]. URL: <http://www.nerc.gov.ua/?id=42422>.
3. Ціни на продукти. *ТОВ «МінфінМедіа»*: [сайт]. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/markets/wares/prods>.

УДК 338.439

Лагодієнко Н. В.

к. е. н., доцент,

Миколаївський національний аграрний університет

**НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ
АГРАРНОГО ВИРОБНИЦТВА В УМОВАХ ЗРОСТАННЯ
ВІДКРИТОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ**

На сьогодні відсутній підхід до розуміння сталості розвитку аграрного виробництва як системної комплексної характеристики. За рівнем ефективності використання природних, трудових та інтелектуальних ресурсів Україна поки що відстає від економічно розвинутих країн.

Забезпечення сталого розвитку аграрного виробництва виступає однією з умов гарантування національної безпеки України та добробуту її народу. Ефективне визначення концепту «сталий розвиток», сформульовано у матеріалах, прийнятих на сесії ФАО (продовольча і сільськогосподарська організація ООН) у 1996 р. наступним чином: «головним завданням програми сталої агропродовольчої сфери і сільського розвитку є зростання обсягів виробництва продуктів харчування та забезпечення продовольчої безпеки націй. Для його вирішення, слід підтримувати інноваційні освітні ініціативи, використання соціально-економічних інновацій та розвиток технологічних інновацій, щоб забезпечити стабільний доступ до продуктів харчування, які до того ж відповідають потребам людини в

вітамінах і поживних мікро- і макроелементах; доступ до них для всіх верств населення; скорочення безробіття і підвищення рівня доходів з метою боротьби з бідністю; управління використанням природноресурсного потенціалу і захист довкілля» [1]. За словами Генерального директора ФАО Хосе Граціано да Сільва «слід трансформувати існуючі системи сільського господарства та продовольства, в тому числі шляхом підтримки невеликих і сімейних фермерських господарств, скорочення використання пестицидів і хімічних речовин і удосконалення методів збереження земель» [1].

Слід відзначити, що головними проблемами, що перешкоджають сталому розвитку аграрного виробництва є: значне виснаження природноресурсного потенціалу, низький платоспроможний попит населення, ціновий диспаритет між сільськогосподарською і промисловою продукцією, складне соціально демографічне і соціально-економічне становище у невеликих аграрних містах та на сільських територіях, значні втрати продукції через недостатню розвиненість інфраструктури зберігання продукції, слабка мотивація власників і керівників підприємств до дотримання екологічних вимог виробництва і т. ін. Функціонування і розвиток сучасного аграрного виробництва потребує інтеграції методів регулювання природних (біологічних) і економічних процесів в єдину методологію концепції управління складними системами. В господарській діяльності слід враховувати, що будь-яка екосистема має гранично допустимий рівень використання її потенціалу [2,3].

Сталий розвиток аграрного виробництва є одним із першочергових завдань для нашої країни, оскільки це є базовою передумовою забезпечення продовольчої безпеки. Сталий розвиток аграрного виробництва – це спроможність всіх його складових збалансовано та ефективно пропорційно розвиватися, здійснювати доцільне розширене відтворення, впливати на формування його продовольчої безпеки та країни в цілому.

Отже, слід відзначити, що у сучасних умовах зростання відкритості національної економіки, особливе значення має проблемно-орієнтоване управління сталим розвитком аграрного виробництва. Сталість аграрного виробництва має свої особливі відмінності, до яких ми відносимо ґрунтово-кліматичні, біологічні, екологічні фактори; технології вирощування і переробки сільськогосподарської продукції, організацію сільських територій тощо. Сталість виробництва є найважливішою умовою ефективного розвитку аграрного виробництва. Основними стримуючими факторами сталого розвитку є погіршення родючості і стану ґрунтів, цінові диспропорції в галузі, фінансова недоступність кредитних ресурсів, недостатній розвиток інноваційних процесів, зниження трудового потенціалу на селі і у невеликих аграрних містах.

Список літератури

1. Food and Agriculture Organization of the United Nations. URL: <http://www.fao.org>.
2. Козловський С. В., Козловський В. О., Бурлака О. М. Стійкість розвитку аграрної сфери регіону як чинник економічного зростання України. *Економіка України*. 2014. № 9 (634). С. 59 – 73.
3. Кропивко М. Ф. Напрями реформування системи управління аграрним сектором в умовах децентралізації влади та розвитку євроінтеграційних процесів. *Економіка АПК*. 2016. № 6. С. 26 – 36.

УДК 330.1

Пиршін М. І.
аспірант,

Житомирський національний агроекологічний університет

ПОБІЧНЕ КОРИСТУВАННЯ ЛІСОВИМИ РЕСУРСАМИ ЯК ДЖЕРЕЛО ОТРИМАННЯ ПРИБУТКУ ДЛЯ ПІДПРИЄМСТВ ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА

Відповідно до лісового кодексу України до основних функцій лісу можна віднести: економічну, екологічну та соціальну [1, с. 1]. Сучасні економічні умови в яких доводиться працювати лісовим підприємствам потребують вирішення питань економічних, а саме пошук джерел доходів. Основним джерелом доходу для лісогосподарських підприємств є лісова сировина, а саме ліс кругляк. Зосередженість лісогосподарських підприємств саме на